

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1915.

Leto XVI.

Brin.

(Narodna legenda.)

Ko s težkim križem obložen
Zveličar v smrt je bil peljan,
pod brin se zgrudil je zelen,
utrujen bridkih muk in ran.

Tedaj pa grm se nagne k tlom
in skrije v krilo gostih vej
Trpina pred sovražnikom,
ki z bičem goni ga naprej.

Ko Jezus odpočije se,
svoj križ si zopet naloži,
hvaležno se na brin ozre
in z milim glasom govori:

„Nad vse grmovje proslavljen
in blagoslovljen bodi ti,
ostani vedno mi zelen
in sad zdravilen rodi ti!“

Ves ginjen tla poljubi brin,
kjer odpočil se je trpeč
preganjani nebeški sin,
a kvišku grm ne vstane več.

In nikdar več se ne ospe,
v vročini, v mrazu zeleni
in vsako tretje leto se
odene v cvet in sad rodi.

V sad pa je križec troroglat
zarezan brinu za spomin,
kdor sad ta zauživa rad,
želodčnih nima bolečin.

Fr. Rojec.

